

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „

Bérmertetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el. A kéziratok nem adatnak vissza.

A nyilt-térben minden két hasábos garmondsor díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknek minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

A vidéken.

Mi vidékiek azon hitben valánk, hogy a lapok azért nem közlik a földmivelésünket ért elemi csapásokat, nehogy hitelünket jó előre tönkre tegyék!

Azonban tovább titkolódnunk nem lehet! a sors oly mostoha, hogy csapást csapásra mér reánk!

A tavaszi, őszi vetés igen rosszul mivelte földekbe többnyire csak egy vagy két szántásba ejtett a rozsa által megviselt vetőmaggal! tehát már az alap rossz volt!

Az őszi vetés alá vett terület csak felényi, némely helyeken $\frac{2}{3}$ -da volt csak a rendes vetés forgásnak!

Ezen a rendesenél kevesebb, a rendesenél rosszabb talajba vetett magoknak csak egy része kelt ki, s úgy a ki nem kelt, mint a kikelt mag az egerek milliárdja által megdézsmáltatott.

Ily szomorú állapottal mentünk a tél alá! mely száraz hidegségével ismét előtte a fentebbiek szerint elsilányult vetéseink nagy részét, s csak most aprilisba látjuk a borzasztó valót! — nincs semmi! — Zemplén, Ung, Bereg, Ugocsa, Szabolcs felső része, s Borsod megyék lakosainak alig marad vető magja rozs és árpából, (a többi megyék vetését nem láttam) egész dülöket, hova rozs és buza volt vetve, kiszáradtanak, árpa, zab, köles, s más tavaszi veteményekkel vetnek.

Ennek ismét következménye az, hogy a tavaszi vetés alá esendett földek nagy része üresen marad, mert annyi vetőmag nincs!

Tudok esetet, hogy a bérlő ott hagyván még egy évvel ezelőtt virágzott bérletét, a tulajdonos nem bírta kiadni földjeit felébe, mert a lakosság már igásmarháját eladván, árán kenyérnek valót vett, saját földjeit csak tinók és tehenekkel szántván be.

Nem tudok bérlőt egész vidékeken, ki képes volt fizetni, egészben a januári, áprili bérnegyedeket! a bérlők többnyire elbuktak! megjegyzendő, hogy repce annyi se maradt, mennyi elvetni szükséges! ebből még hirmondónak sem maradt!

S mindezen csapások közt mint vigasztaló köszöntött be az áprilisi szép időjárás, mely a szőlőket és gyümölcsöket legszebb virágzásnak indítá, azonban ez csak csel volt a természettől, mint Bathu Khán tatárjai csellel csalták elő rejtekeikből a magyar népet, hogy aztán legyilkolhassák! — az öt nap óta folyvást tartó fagy mindent legszebb virágzásba találván, mindent semmivé tett! Tegnap Nagy-Szőllősön bokáig érő hóban jártam, az egész vidék hópellettel volt bevonva, s e nedves hidegre ma reá jött újra a fagyás! ez elvette a makktermést is! egyedüli remény tehát a krumpli és kukorica! De ebből az adót és status adósságot kifizetni lehetetlen! Ez a szomorú való! a ki másképp mondja, az ámitja önmagát, az önámításnak pedig következményei keserűek. Jövedelme már a múlt évben nem volt a földbirtokosoknak — mert bérlői nem bírtak fizetni, ha pedig önmaga gazdálkodott, nem volt mit eladni!

Mindenki tehát tőkéje és gazdasági felszerelvénye rovására él jelenleg, a nagyur eladta status papirjait, hogy cselédjei és tisztjeinek élelmére gabonát, s földjei számára

vetőmagot vegyen! a föld népe eladja igásmarháját, hogy árán kenyeret vegyen! a közép osztály van leginkább sújtva, mert ennek status papirja nincs, igaereje aránylag csekély, rezerv tőkéje semmi! segély eszközei számításba sem vehetők!

Van-e kormány? van-e országgyűlés? van-e földi hatalom? mely ezen állapotot segít? ki számíthatja ki ennek következményeit a belbátorságra nézve? naponta szaporodnak a tolvajok, rablók, kiket a nyomor kényszerít arra! de kik alispánunk erélyes intézkedései folytán eddig is kézre kerültek, azonban van egy másik része is a rablóknak, kik 50—100—200 perzentos bekeblezések engedélyére kényszerítik önfentartásukkal küzdő embertársaikat, s ugyanilyen perzentek megítélésére a bírakat, kik mint gépek kénytelenek vérző szívvel itélni meg embertársaik bizonyos megrontását! ezek a törvény által szabadalmazott rablók, a társadalom e ragadozó állatai! ezeket a megvetés, melyben részeseülnek, nem mérsékl, mert e ragadozásban növén fel, szégyelleni, pirulni nem tudnak! Ezek megzabolázása társadalmi uton nem történhetvén, megbüntetésük szigorú törvény által a törvényhozás feladata, s ezerek és milliók, kik a nyomasztó körülmények által ezek ragadozó körmei közé vannak terelve, várják a törvényhozás megmentő intézkedését!

X. Y. Z.

A kegyesrendieknek Zemplénben való 150 éves működésének emlékeül a s.-a.-ujhelyi nagygymnasium muzeumának gyarapításához február, márczius s ápril havakban járultak:

[II. közlemény:]

Gr. Klobusiczky János 51 db. régi latinkönyvvel, Trutler Mária asszonyság egy nagy csigával és kövülettel, Nyomárkay József egy mammutlábcszárral, Hornyay Ferencz 4 frtal o. é., Kaszás Ferencz tanár 4 füzet Ifjusági Plutarchchal, Singer Izráel 3 db. ezüst és 8 db. ujabbkori rézéremmel és egy nagy régi vaslakattal, Jesztrebszky János egy db. gyertyánfakövülettel, Rabinek Bernát 2 ezüst és 3 ujabbkori rézéremmel, Stárk Eszter 2 ezüst s 1 rézéremmel, Vrabély Mihály traucsonfalvi plebános egy 1686. évi ezüstéremmel, Dr. Láczy vezuvi egy lávadarabbal, Fesztóry Tamás gör. k. pleb. s főesperest 14 ezüst és 47 ujabbkori rézéremmel, Szlabey Antal egy richmondi foradalmi 50 dollárbankóval, Magyarváry Endre battányi esp. plebános 1 kókuszdióval, Klein Emil r. k. káplán 4 db. ezüst és 4 rézéremmel, Moskovits Antal két nagy fülesbagolylyal kitömésül, Székely órás 2 ezüst éremmel, Kresméry Szilveszter tanár több lip-tói kövülettel és 1 db. kovaggal, Csoltkó Pál tisztartó egy sötét mokus, egy lángbagoly és egy szarkával kitömésül, Bodaky ur Málczáról egy jege, bugdávval kitömésül, Vandruska Antal tanár, egy db. mézstufal, Juhász József IV. o. tanuló egy 1848. évi 30 kros és egy ujhelyi 1 kros bankóval, Csoltkó Pál IV. o. tan. 11 db. ásványdarabka és 2 fagomb, Besseney László I. o. tanuló 2 madártojással, Rozenberg Bernát V. o. tanuló 7 db. ezüstéremmel és 5 db. csiszolt ékkövel, Formády Alajos IV. o. tanuló 2 ezüst ujabbkori éremmel, Somogyi József egy VI. III. o. tan. egy ujkori rézéremmel, Nagy Béla IV. o. tanuló egy menyét-Károly-féle ezüst garassal, Nagy Béla IV. o. tanuló egy menyét-

tel, a gymn. V. osztály egy rókával, Román Béla V. o. tan. egy fenyves rigóval, Vokau Győző V. o. tan. egy vetési varjuval, Schwarcz Lajos kassai IV. o. reáltanuló 2 pintyökével, Andriczo I. o. tan. egy lángbagolylyal — kitömésül, Vas Imre IV. o. tanuló 250 db. szárított növényvel, Grosz Mór V. o. tanuló 12 db. ásvánnyal. Mindezen adományokért az illetőknek forró köszönetet mond a tan-intézet nevében. S.-a.-Ujhely, 1874. május 5-én.

Ivánffy Ede,
gymn. igazgató.

H i r e k.

Füzesséry Sándor apát és s.-a.-ujhelyi plebános ünnepélyes beiktatását tegnap tartotta meg. Az ünnepély napja egyszersmind 25 éves áldozásának évfordulója volt. Az egyházi szertartás után a megyeház terme fogadta a minden valláskülönbség nélkül meghívottakat, hol mintegy 200 terítékű asztal várt reájok kitünő ételek és jó kiszolgálattal. Az ebéd alatt sok toaszt mondatott el, melyet az ünnepelt a római pápa életével nyitott meg, míg öt Viczmándy Ödön, s utána kortársai közül többen köszöntötték fel. Igen szép toasztot mondott az ünnepelt a pataki herczegnőért, ennek különösen jótékonyágát találóan emelve ki. Az ebéd folyama alatt Mányi Lajos zenekara játszott, még pedig oly kitünően, hogy több ízben megtapsolták.

A sátoralja-ujhelyi önkéntes tűzoltó-egylet tárgyában vasárnap délelőtt képviselői ülés fog tartatni a városházán. Kívánatos dolog, hogy minél számosabban jelenjenek meg azok, kik ez üdvös intézmény létrehozását szívvel lélekkel óhajtják, s nem riadnak vissza az áldozatoktól sem, melyek annak megteremtésére szükségesek. Sajnálattal halljuk, hogy a polgárság egy része ellenzéki állást foglal el e tárggyal szemben, s egy krajczárt sem hajlandó megszavazni — soi disant takarékosági indokokból — oly intézmény életre hívására, mely szerencsétlenség esetén ezrek élete és vagyonának szolgál mentő horgonyul. Vigyázzunk, s ne növezzük számát azon bizonyítványoknak, melyekből már eddig sem előnyösen ismernek bennünket.

* Egy zsidón öröklésről beszél legközelebb a városi fama, ki azt hiszi, hogy ő látnoki bölcseséggel van megáldva, vagy a Mózes és Ábrahám, vagy valamelyik próféta jószellemével eltelve, s midőn aztán raptusa jön — környezetének hihetetlen dolgokat jövendöl. E nőt valami betegség lepte meg, de hogy miféle: még eddig nem tudták az orvosok kikutatni, s eszelős tépelődéseit tovább is folytatja.

* Hegyessy Ferencz jutalomjátékául jövő szombaton „A graduált doctor és a néma menyasszony” fog színre kerülni. Hegyessy már harminczegy év óta mozog a színészet

világában. Ez idő alatt, hisszük, sok jó estét szerzett itt a közönségnek; egy párszor bennünket is ugyan mulattatott. Hosszu színészi életében gyakran találkozhatott a közönséggel kiérdemelt méltánylásával: reméljük: itt sem kell pirulni az azt, ami oly jól esik egy veterán színésznek t. i. a pártfogás — nem tagadja meg tőle áldozatkész közönségünk.

* Kifli-ujtság. A holdra azt szokták mondani „kifli-ujtság”: olyan kicsiny — akár egy kifli. E hasonlatot az ujjnyújtás miatt pékek azzal akarják kiküszöbölni, hogy olyan apró kifliket tudjanak készíteni, melyek azzal a „hold-ujtság” azokhoz még csak távolról hasonlítson. Ez aztán „kifli-ujtság”. Vajjon feltűnik-e ez ujjnyújtás a kapitányi hivatalnak?

Örömmel tapasztaljuk, hogy Mányi Lajos zenei szorgalmasan tanul s a közönség idevágó igényeinek mind jobban-jobban megfelelni iparkodik. A zenekar legközelebb egy jeles czimbalmossal is gyarapodott, mi minden jól szervezett zenekar részére van. Mányi Lajos közelebb a Diana mezejében hangversenyt rendezend, s a befolyandó tiszta jövőre egy részét az önkényes tűzoltó-egylet javára fogja felajánlani. A tervezett hangverseny táncmulatsággal lesz egybekötve.

* Kassáról — hir szerint — bizonyos hivatalnok mintegy 500 forintot tartalmazó levéllel megszökött; de a rendcsésén visszakerült.

* Husvétii vacsora a cigányoknak. Egy boldog közönség közüri ember pusztán juxból fulladásig jól tartotta galuskát az elmúlt husvéton a Leleszen lakó 16 éves korukat be nem töltött cigány suhancokat. Ezek, azt hisszük, nem vesztették el a rossz néven, ha minden harmadik nap ilyen „Husviti” lenyűrt urhoz illő, de nem elítélhető kedvtelés.

* A múlt héten tapasztalt zordon időjárás, lassankint szelidebb színt kezd ölteni. A fagy nagymérvben ártott ugyan a gyümölcsnek, a legtöbb helyen a szőlőnek is; de azért meg kellene minden reményt feladnunk, ha legalább most teljességre fordulna az idő. A hideg már meglehetősen megszünt, hűvös hóból fellegek is borítják az eget, s néha néhány perc tartó esőnek is örvendhetünk, azonban oly csekély jótétemény ez, mint a sötét börtönben évekig tespedő rabnak egy paraszti napsugár... A vetések, lehet mondani, hogy az egész megyében egyiránt rosszak; mégis egyes vidékeken közepszerű aratás remélnek.

Munkásszűrés tartatott a fővárosban május 5-én a szabad ég alatt. Körülbelül 600-an voltak jelen. Azt határozták, hogy a belügyérhez kérvényt intéznek, melyben előadják, hogy ők s még velők tízannyian a budapesti gyárakban munkát kapnak, mert a gyárosok idegenekkel tömik tele a munkahelyeiket. Ők csak azt kérik, hogy egyenlő minőségű munkát kapjanak a hazaiak nyerve előnyt, hogy itthon élhessenek. A belügyér bizonyára helyt ad a méltányos kérelemnek.

TÁRCZA.

A kerülő leánya.

— Beszély. Farkas Bertalantól. —

(Folytatás.)

III.

A vallomás.

* * *

A czenkevölgyi kastély két ablakán rezgő lámpafény tört keresztül az éjjeli koromsötétségbe... A szél kísértetiesen dalt fütyölve sivitott végig a folyosókon, s sziszegve szorult meg egy-egy ajtó szögletében... A kert jegenyéi recsegve köszöntgették anyjukat — az öreg földet. A távoli hegyek közt támadt tompa moraj — mintha a pokol mélyéről szakadt volna fel — rémesen rázta meg a kastély gót-íves ablakait. Egy-egy távolról felszökkenő villámfény pillanatra vakító világossággal árasztá el a sötét eget... Czenkevölgy keskeny utcáin az ördögi tánczra kerekedett porfellegek tombolva hömpölyögtek végig. A bérczi patak szilaj hullámai fehér habfodrokkal köríték a mederben nyugvó fekete szikladarabokat. A komor föllegek, mint valami láthatlan kéz által mind magasbra emelt óriás hegyek — jobban-jobban emelkedtek föl az égiven. Villám villámot ért; az éjszaka nappallá változott. A szélvész ordított.

Az ég egy képzelhetlen vulkán... sötét keblében az örökös moraj... száján a szakadatlan tűz. A kastély a viskóval

egyiránt reszket, — a bennök nyugton aludott fölriad s fohászokodva térdre hull. Az oktalan állat sóhajtani tanul a föld mélyében. A nagy természet mintha nyögne... a vén föld szíve repedni készül... — Ah, már megem. — E

Az ég uralma... a föld kinlódása... az ember kisége... az Isten fensége... — Az örök ítélet képmása!...

Irtóztató éj!... Azon szobában, melynek ablakaiból világosság dereng... — Csegéry a láztól kinezva álmatlanul töltötte az éjet... karján ejtett lövés nem volt ugyan igen veszedelmes; de ágyán feküdni kényszeríté, s olykor erősebb láz rohanta meg.

Mathild leverten ült a beteg ágya mellett, s azon gyöngédséggel, figyelemmel vigyázott férjének minden mozdulatára, miként csak egy szerető nő képes azt tenni: izzadságtól győző forró homlokát csókjaival szárította, meleg lehellettel lelkébe szivta be... Künn a nagy természetben az elemek szikrázó csatája... belülről egy férje ágyánál remegve térdre gyöngé nő szívből jött imája halk sóhajokban száll fel a felett lakozó nagy mindenség urához... — Ne

Mathild rettenve ugrott fel térdelő helyzetéből. Kálmaláz erős láz rohanta meg, s eszmélet nélkül kezdett beszélni.

— Oh szakítsd le a sötétkék violát... oh szakítsd szép Lidi!... Majd haza viszem szép gyermek... s tudod nek fogom adni... oda adom az én angyalomnak — Mathildnak... Te sirsz!... oh ne sirsz! — hiszen nem haragszom rád... Mathildom sem haragszik. Ó tudja, hogy te engemet szeretsz... de nem haragszik érte... sajnál téged. Oh mosolyogj szívesen Lidi! — mosolygásod csillagsugár... minden csepp köny szíved vére... El... el... el innen! Maradj, maradj... ne jöjj ut

* Szinén vigjáték. Oly hatásra számírt, s inkább meg Gyönyörtatja a nézőt. Kisé emelygnyújtás miatt tanós. Az elő sok tetszésbe Lovoodi árva közönség élve játékat. Egy pathetikus tu egy kis hibát elragadta, s magaslatoknagyobbnak hibát rosz a hatjuk, hogy szetnek min meg vagyunléptekor a Peleskei no Ez annyira meg nem urvetni. Ez három alakot Kedd: „Lon ag föllépté bizonyult be ársulatát jo artja, s ez a En Fa atata asszony és hogy sedet nélkül mitott arra. z Anya sze an a Déli s ános édes a zédgya Ori am! Valak edet, azt a izkigyót... — Ah, már gem. — E A fekh Mathil haja tört e félelem, a ére; egy an csalva. A köv — Ne Isten... ondolattól thetlek... natodat... ratom... kit Is csak öt gem. Fus ak tégedet A bete ste az ágya osolyi tevé szeliden b Mathil ély álom; ondott. Mi

* **Színészeinkről.** Csütörtök: „Jobb és balpárt.“ Eredeti játék. Olyan darab, melynek összeállításánál leginkább csak a hatásra számított az író: compositója alapeszméje nem valami erős, s inkább lehet rajta nevetve mulatni, mint benne szellemileg Gyönyörködni. A jelenetek főtűző változatossága mulattatja a nézőt, különösen addig, míg az ily comikus jelenetek egy kissé émelygőssé nem válnak, ami főleg a darab vége felé az elnyújtás miatt történik, s ennek folytán a kimenet sem elég pataványos. Az előadás sikerülten folyt le: Antónia, Aradi, Hegyessy sok tetszésben részesültek. Közönség középszámmal. Szombat: „Lovoodi árva.“ Váradi Antónia jutalomjátéka. Igen szép számú közönség élvezte a jutalmazottnak szelleműs, kifogástalan szép játékát. Egy ferde mozdulat, hibás hang- vagy taglejtéssel, pathetikus tulcsapongással nem találkozunk; Antóniánál csak egy kis hibát voltunk képesek fölfedezni: heve néha egy kissé elragadta, s ilyenkor sebesen szavalt, s e miatt éppen azon magaslatoznál vesztett némileg játéka, midőn a hatásnak legnagyobbnak kellett lenni; azonban nagyrészt okozta e csekély hibát rossz acusztikájú termünk is. Mindamellett bátran elmondhatjuk, hogy mikor Antónia animóval játszik: akkor a művészetnek mintegy ünnepe van, s közkedvességű színésznőnk — meg vagyunk győződve — bárhol megállhatna helyét. Első ki-leptekor a közönség koszoru-záporral üdvözölte. Vasárnap: „Peleskei notárius.“ Nem a legnagyobb correktséggel folyt le. Ez annyira elkoptatott, de még mindig új s a közönség által meg nem unott bohózatot többet szerettünk volna mulatni — nevetni. Ez elkalommal legsikerültebben alakított Aradi, ki három alakot személyesített, s mindhármát meglepően eltalálta. Kedd: „Londoni koldusok“ Jávorfy Károly ujonnan szerződött tag fölléptével. Jávorfy — mint halljuk — jeles intrikusnak bizonyult be. Méltányolnunk lehet Váradi tapintatosságát, ki társulatát jobb tagok szerződtetése által erősíteni, szem előtt tartja, s ez által a közönség igényeinek igyekezik megfelelni.

Történelmi szikrák.

1639. Farkasfalvi Farkas András és neje Fútamoth Kata végrendeletet tesznek, Péter és Borbála gyermeköket a Péterfalvi ref. hit község gondnokságára bízzák.

En Farkasfalvi Farkas Andras és feleségem Fútamoth Kata asszony gondolóra vettük a mi halandó múlandó vóitunkadjaikat és hogy az menyei Istennéi a jövendő életben jó cselekedet nélkül társalkodni nem lehet, ennek meg gondolása immühedított arra, hogy mi is a mi kevés vagyonainkról sáfárkodjunk kásolaz Anya szent Egyházi is a melyhez képes vagyon Péterfalvián a Déli soron egy örökös ös Curiánk a mely még Farkas János édes apámról szállott jussomba, a melynek is keleti szomszédgya Őri Gábor nyugoti Zirmay György ennek fele részét

az nyugoti oldalát ns Curiali Péterfalvi sz. Eklésia Lelki Tani-tóinak nézve, az Anya szent egyháznak vallásomnak szeretette meg bizonyítása végett hagyom feleségemmel együtt örök másithatatlanul Firól fira birhassa a ns szent Eklésia megháborithatatlanul száz Magyar forintokig, a másféle részét pedig az én két neveletlen gyermekeimre úgy mint Péter és Borbála leányaimnak számokra fent hagyom, mint, hogy pedig sok izben tapasztaltam az szent Eklésia hűséges szeretetét iránban s akaratyok továbbra is kérem, hogy ha Isten engemet, s Feleségemet ki szólitana az Világ-ból míg ezen két gyermekeimet felnevelhetném hagyom gondviselésekre nem különben minden ös és Zalogos Ingó bingó vagyonomat is, hogy ha meghalna két gyermekeim mind azok egy kis tillrig a ns Eklésiájé legyenek a Farkasfalvi ös Curián kívül mely a Déli soron a Tóparton van ez legyen Farkas György ötsémé ha pedig Isten a én két gyermekeimet fel nevelendi s ember kort érnének azokat is mind azoknak következendő maradékjokat kérem, hogy az Isten őrize meg a szent Eklésiát mind n veszedelmektől adjon szép virágzást a mi szent vallásunknak szivből óhajtom, végezetre és utóljára valaki csak háborgatni kíványa ezen én mostani rendeletemet vagy Testvéreim vagy más Atyamfia az a felyeb irt száz Magyar forintokat tegye le a szent Eklésiának, és azt: szent Eklésia maga hasznára fordítsa. Mely rendelésemnek bizonyos vóltára nézve s tökéletes vóltára attuk ezen Testamentalis Levelemet tulajdon kezem irásával megerősítve nevem aláírásával be bizonyitva, mindketten Feleségemmel együtt ezen folyó 1639-ik Esztendőbe 17-ik májusban ilyen becsületes személyek előtt Zsupán György Kálnay Ferencz, Csató Gergely, Székely János, Szabó Gergely, Őri Gábor, Nagy Márton Uraimék előtt.

F. Farkas András m. p.
feleségem Fútamoth Kata k. k. v.

Évszám nélkül.

János Deák. Gödényházi Gödén Istvánt a komjátí kurozsólóhoz utasítja. — s egyszersmind kétrendbeli varázslat biztos eredményéről értesíti.

Mint kedves jóakaró uramnak ajánlom kegyelmednek kész szolgálatomat. Vettem az kegyelmed becsületes levelét, a melyből értettem kegyelmed irását mi felől legyen, az a kúruzsóló, az melyet én akkor kegyelmedett emlitem volt, itt nem messze Comját mellett vagyon, menjen el kegyelmed hozzá, és meg tudja kegyed mondani melyik és kicsoda vele fél, (így) ugyan bizonyos az, hogy én nem láttam, sem nem beszéltem vele, hanem más becsületes emberektől halottam, hogy igen mestere az olyan dolgoknak, hiszen nem messze vagyon, ne sajnáljon kegyelmed annyi fáradságot semmi bizonyost kegyednek nem

nam! Valaki meg találja látni... aztán keresztül szurná szívedet, azt a szívet, a mely engem szeret. Látod, látod azt a tűzkigyót... egyenesen erre tart; lángnyelvét felénk irányozza. — Ah, már érzem nyelve élet... nézd, ah nézd... szánj meg engem. — Hah! karomat hasította fel...

A fekhelyéről fölemelkedő beteg kimerülten esett vissza. Mathild egy szurást érzett szívében, ajkán a fájdalom sohaja tört elő, azután kétségbeesetten ragadta meg férje kezét; félelem, a fájdalom, a féltékenység együttesen nehezédtek lelet. kére; egy iszonyu gondolat cikázott át elméjén: hogy meg van csalva.

A következő pillanatban ismét láz rohanta meg Kálmánt. — Ne szeress Lidi... ne szeress engem. — Megverne látaraz Isten... ha téged szeretnék... Fuss... menekülj az örült gondolatától...! Ha szíved megszakad... még akkor sem szellelhetek... Menekülj... rejtőd el magad... temesd el eleméhatodat... öntözd meg sirját könyeiddel... Én is megérdemlératom... Mathildom is megsiratja... Mathild... az angyali felhő... kit Isten nekem teremtett... Csak ő boldogíthat... én csak őt boldogítandom... tégedet nem — Lidi... te se engem. Fuss... fuss el innen...! Jer Mathildom karjaimba... csak tégedet szeretlek én!...

A beteg öntudatlanul terjesztette ki karjait; zavart tekintete az ágya fölé hajló nő arcán pihent; szederkés ajkaira Mathild nosoly tévedt. Azután vonásai lassankint nyugodttabbá váltak. Ad... szeliden hangoztatta neje nevét.

Mathild szíveről nagy kő esett le: a láz olyan mint egy nély álom; — férje álmában beszélt hozzá... férje igazat mondott. Mily boldog tudat volt ez neki.

— Igen, igen! kiáltott fel — Kálmán egyedül csak engem szeret!

A nő csókjaival halmozta el férje reszkető ajkát, azután gyöngéden betakargatta, s az nemsokára csöndesen elaludott.

Künn a vihar még egyre tombolt... Mathild egy pillanatra felnyitá az ablakot, s kitekintett a rémes éjszakába.

A villámok fényétől egy arany-tengerbeu uszott az egész kert; a sűrűn omló eső-cseppek, mint ezüst sugarak játszottak e fény-tengerben...

Mathild ajkáról egy éles sikoltás lebbent el, s vegyült be az elemek csatazajába... Az ablakhoz legközelebb álló magános óriás fenyű alatt fehér leplében egy emberi alakot vett észre... A sikoltásra a fehér alak másikkal felelt vissza... Mathild rémülten csapta be az ablak szárnyát; az ijesztő alakban Lidit vélte felfedezni. A jelenet iszonyu hatást tett reá, aléltan dült a keretvitre.

A ki a villámfénytől nem rettegve, a szélvész mardosását nem érezve, az esőzáportól bőrig ázva, tekintetét le nem vette azon szoba ablakáról, honnan világosság tört elő, hol a báró betegem feküdt — valóban a szegény Lidi volt.

A borzasztó éj elmúltával a felkelő nap első sugarai egy lihegve futó reszkető leányt találtak azon uton, mely Czenkevölgytől az erdőbe vezet

Mathild grófnő előtt, midőn fölébredt, mint egy álom tüntek fel az elmúlt éj eseményei, azután sokáig eltűnődött a vallomáson, melyet férje önkénytelenül tett.

(Folytatása következik.)

